

Efterhynets Fuldstændighed, som det aarlige Efterhyn gjør det muligt at indføre en Waagen over, at visse Forsigtighedsregler iagttages med Hensyn til Pasning af Kjedlerne. Erfaringen har nemlig vist, at Ulykkestilfælde, der ske ved Kjedlerne, som oftest ere begrundede i, at der har fundet Forsømmelse Sted med Hensyn til Kjedlernes Pasning. Derfor tror jeg, at det vilde være af særdeles Interesse, dersom det var muligt, med Hensyn til denne Pasning at forestrive Regler, som kunde give nogen Sikkerhed for, at sliq Forsømmelse og Skødesløshed ikke fandt Sted; men det vilde, naar saadanne Regler foreskrives, da yderligere være upødvendigt, for at det tilfugtede Diemed kan opnaas, at kontrollere, at Reglerne efterleves, og derfor har jeg tænkt mig, at det paatentke aarlige Efterhyn skulde kunne blive af vigtig Betydning. — Hvad det andet Lovforslag, „Forslag til Lov om Tilsyn med Dampfartøier“, angaar, da er det i Realiteten af Indholdet ganske overensstemmende med det ældre Lovforslag med enkelte Modifikationer i Henhold til Udvalgets Indstillinger. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at, naar Udvalgets Flertal i forrige Samling i Betænkningen havde foreslaaet, at den omstændelige Angivelse af de Jordringer, der skulle stilles til Dampfartøiers Waades Dimensioner, skulde udgaa, da har jeg saa meget mindre kunnet have Noget imod i den Henseende at indbefomme den Genstilling, der fandtes i Betænkningen, som jeg oprindeligt selv har været imod, at saadanne Detailbestemmelser skulde optages i Loven, og naar de vare optagne i Lovforslaget i forrige Samling, var det kun sket paa Grund af et derom fremsat Ønske i Udvalgets Betænkning i næstforrige Samling. Der fandtes dernæst i Udvalgets Flertals Betænkning et Forslag til en ny Paragraf, navnlig om visse Paabud, der skulde opstilles med Hensyn til Mandsætning af Passagerer fra Passagerdampfartøier, om Anlæg af Bolværker og Landgangbroer, Anbringelse af Lygter o. s. v. De ærede Medlemmer ville ikke i Lovforslaget finde nogen Paragraf, der i og for sig i ydre Henseende svarer til den saaledes foreslaaede nye Paragraf, men de væsentligste Bestemmelser i denne ville findes paa andre Steder i Lovforslaget, hvor de forekomme mig mere passende at høre hjemme, saaledes at det kun er undladt at optage nogle enkelte Detailbestemmelser, som efter hele deres Karakter efter min Opfattelse ikke høre hjemme i en Lov. — Jeg tør tro, at man vil finde, at jeg ved Forelæggelsen af disse to Lovforslag væsentlig har indbefommet de Ønsker, der ere fremsatte tidligere i det ærede Thing, og jeg tør derfor ogsaa nære det Haab, at det denne Gang vil lykkes at føre denne Sag til Ende, som jeg tør forsikre indledes af praktiske Folk med ikke ringe Interesse.

Det sidste Lovforslag, jeg har den Ære at fremlægge, er ogsaa en gammel Bekjendt i Thinget. Det er „Forslag til Lov om Erstatning for

den ved Brandvæsenets Sluknings- og Nedningsforanstaltninger bevirkede Skade, for saa vidt angaar Kjøbenhavn og Landet“. Denne Sags Historie vil være i det ærede Things Erindring. I næstforrige Samling vedtog det ærede Thing et Lovforslag om Ordningen af Brandvæsenet i Kjøbstæderne og vedtog da navnlig, at der skulde gives Erstatning af den almindelige Kommunekasse for den Skade, der ved Slukningsforanstaltninger bliver tilføjet Afgrøde paa Marken og i Haverne og levende Æegn. Disse Gjenstande forudsattes nemlig ikke at kunne forsikres mod Udsvaade. Det ærede Thing vedtog denne Bestemmelse næstmig, efter at der ikke blot i de trykte Motiver, der ledsagede Lovforslaget, men ogsaa af mig mundtlig var blevet gjort opmærksom paa, at jeg maatte betragte det som en Selvfølge, at naar man slog dette Princip fast i den ene Lov angaaende Brandvæsenets Ordning i Kjøbstæderne, saa maatte Konsekvensen desaf blive den, at man maatte gaa ind paa tilsvarende Bestemmelser ogsaa for det øvrige Lands Bedkommende. Det ærede Udvalg, som behandlede denne Sag i Fjor, delte sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet sluttede sig til Lovforslaget i denne Henseende, hvorimod et Mindretal ansaa det for rettest at indskrænke disse Bestemmelser til at gjælde for Kjøbenhavns Bedkommende; mulig mente man ogsaa, at de saakaldte Flækker kunde inddrages under samme Bestemmelse. Derimod mente Mindretallet, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at gjøre Reglen anvendelig for det egentlige Lands Bedkommende, idet man særlig gjorde gjældende, at det formentligt maatte anses for at være upødvendigt, da der var Udgang til at saa deslige Gjenstande forsikrede, og uagtet jeg tillod mig under denne Sags anden Behandling her i Thinget at gjøre opmærksom paa, at der vist var nogen Misforstaaelse tilstede i denne Henseende fra det ærede Mindretals Side, sluttede Thingets Flertal sig dog til Mindretallet, hvad denne Sag angaar. Sagen kom ikke til tredie Behandling, medens det dog var bebudet, hvis Sagen var kommen til tredie Behandling, at Spørgsmaalet skulde være optaget paany til yderligere Behandling i det ærede Thing. Allerede ifølge denne Sagens Stilling her maatte jeg søle mig opfordet til paany at bringe dette Punkt ind for det ærede Folkething, men dertil kommer, at jeg har benyttet Mellemtiden til at indhente nærmere Oplysning angaaende dette faktiske Spørgsmaal, hvorvidt der kan tegnes Forsikringer for vøgende Sæd paa Marken, for vøgende Afgrøde i Haverne og for levende Æegn. Jeg har altsaa indhentet Oplysninger om samtlige Forsikringselskaber, der findes her i Landet, og disse Oplysninger have givet det Resultat, at af det hele meget store Antal Forsikringselskaber er der kun et eneste lille Forsikringselskab, som indlader sig paa at tegne Forsikringer paa de Gjenstande, hvorom der her er